

Ο ΝΟΥΜΑΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ Χρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τιμή Φύλλου λεπτά 5

“ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΓΓΛΩΝ.”

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 30 Ιανουαρίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 9

Ο “ΝΟΥΜΑΣ.”

ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ

ΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

— ΑΥΛΗ ΑΣΚΟΥΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΑΣΦΟΥΓΓΑΡΙΣΤΗ

ΜΟΝΑΡΧΙΚΟΙ μάλιστα—κατ' ανάγκην. Αύλικοί όμως όχι. Και όσοι παρεξήγησαν το προχθεσινόν μας άρθρον και όσοι έσπευσαν, έγγραφως και προφορικώς, να μās αποδώσουν τον τίτλον του Αύλικου—τιμηρικότατος ο τίτλος, δέν τó αρνούμεθα. άρσθ συνοδεύεται μάλιστα με χρυσές στολές και με παράσημα! — παρακαλούνται να ξαναδιαβάσουν τó υπό κατηγορίαν άρθρον και να προσύρουν τούς τίτλους των.

Ποιός μιλήσει γι' Αύλην; Και ποιός έχει έρεξιν να μιλήσει γι' Αύλην, της οποίας τās πλάκας έχει χρόνια και χρόνια να θωπεύση ή σκουπα και να όρσειση τó νερό;

ΑΝ ΕΙΝΑΙ κάτι που νάπελιπίξη τούς απογοητευμένους από τά Κοινοβουλευτικά Διουύσια, τó κάτι αυτό μέσα στην Αύλην εύρίσκεται.

Και οι άγριώτεροι πολέμιοι της Βασιλείας, ως Ίδεας, και της Μοναρχίας, ως πιθανού μέσου σωτηρίας, στα μάτια του λαού οι Αύλικοί παρουσιάζονται.

Βρίσκεις κάποιον, άπελπισμένον από την σημερινήν κατάστασιν. Τό αναγνωρίζει, δέν διαταζει να τ' όμολογήσει, ότι όπως πάμε, με τούς θεσμούς τούς έτοιμορρόπους και με τά κουρελιασμένα Συντάγματα, κατακυλόμενα άκατασχέτως στó βάραθρον. Άποπειράσαι να τού υποδείξης ως μέσον σωτηρίας τήν Μοναρχίαν. Και τόν βλέπεις άμέσως τόν κάποιον αυτόν, να σε κοιτάζει με φρίκη και να σ' έρωτά μ' άγωνίαν :

— Δηλαδή να μās διευθύνη ή Αύλη;

Και δέν τολμάς να τάπαντήσης τίποτε. Και δέχεσαι και συ τó παρον, τó μη χείρον, από τó μέλλον, τó άβέβαιον, αλλά πάντοτε χείριστον.

ΔΥΣΤΥΧΩΣ οι Αύλικοί δέν άγαπούν τήν Βασιλείαν. Άγαπούν τήν θέσιν τους. Άγαπούν τά παράσημά τους. Άγαπούν τά συμφέροντά τους.

Και πολέμουν τήν Βασιλείαν κατ' αυτόν

τόν τρόπον. Και τήν πολέμουν ύπουλως. Και τήν καταρρίπτουν άγρίως στην συνείδησιν του λαού.

Διότι αυτός βλέπει ό Λαός και δι' αυτόν βλέπει τήν Βασιλείαν. Είναι ό φακός του τηλεσκοπίου αυτοί. Και φακός θαμπός. Γι' αυτό και τάντικείμενα φαίνονται σκοτεινά και μαύρα.

ΑΔΥΝΑΤΟΝ να πείσης τόν λαόν ότι Βασιλεία δέν είναι ό κ. δείνα, ό φορτωμένος με γαλόνια και παράσημα, ό παρακολουθών παντού και πάντοτε τόν Βασιλέα, και φροντίζων πώς να διορίση τó παιδί του, πώς να βγάλη τόν αδελφόν του βουλευτήν, πώς να γίνη πρώτος μέτοχος εις διάφορους εταιρίας.

Άδύνατον να πείσης τόν λαόν ότι τήν Βασιλείαν δέν τήν εκπροσωπει ό κ. τάδε ό όποιος έκμεταλλεύεται τήν Βασιλικήν ευνοίαν για να χώνη εις κάθε βρωμοδουλειά τήν μούρη του, για να στήνη τά χρηματοκιβώτιά του στó Χρηματιστήριον και για να γεμίξη με μαρμαρότευκτα μέγαλα τήν Άθήνα και τά περίχωρα.

Ό Λαός δέν βλέπει τήν Βασιλείαν. Είναι ή Αύλη μπροστά. Και Αύλη μάλιστα, για τήν όποιαν δέν ισχύουν οι περί καθαριότητας Άστυνομικαί διατάξεις.

ΜΠΡΟΣ λοιπόν γκρεμός και πίσω ρέμμα. Και πουθενά σανίδα σωτηρίας για τó λαόν.

Τούς δῆθεν Δημοκράτας τούς είδεν έν τῇ πράξει, τούς είδεν αύλικωτέρους και δουλοπρεπιστέρους και τών Αύλικών, και δέν τούς πιστεύει.

Τούς δῆθεν θεσμοφύλακας, τούς δῆθεν προμάχους του Συντάγματος, τó ίδιο.

Τήν Βασιλείαν δέν τήν βλέπει. Τήν Αύλην τήν βλέπει δυστυχώς βουτηγμένην στó προσωπικόν συμφέρον και σκορπίζουσαν τήν διαφοράν των συνειδήσεων τριγύρω της.

Μπρός γκρεμός και πίσω ρέμμα. Και ό κατακλυσμός του Συμφέροντος, της Συναλλαγής, της Διαφοράς, της Ησαπότητος, δέρνει άνηλεώς τήν ξεχαρβαλωμένην κιβωτόν του Λαού.

Και κορυφή Άρσράς πουθενά δέν φαίνεται.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ “ΕΚΑΤΟ ΦΩΝΕΣ ΤΗΣ ΛΥΡΑΣ.”

Άνάγλυφα τρισεύγενα των τάφων,
Χαροκαμένη άρχαία ψυχή, στην πλάκα
Τήν Άθηνάτα γραφή με τó κοντέλι
Τού θείου άέρα,
Δόστε μου έσεις τόν Πόνο να τυλίξω
Μέσ' στó σερνό της Άρμονίας χιτώνα,
Και να κλείσω τó δάκρυ του στου Μέτρου
Τό χρυσογνάφι.

Ό φτερωτός ώραιος έπνος, κι' ό άλλος
Ό φτερωτός, ό θάνατος ό ώραιος,
Σε πλεύρωσαν, και άπλώνοντας τά χέρια,
Σε άλαφροπήραν.
Στους δύο γαμπρούς με μιá λαχτάρα, ό νέην,
Τό παρθένο κορμί σου παραδίσεις,
Και τίνες τά ζιζιά τά πιό γλυκά είναι
δέν ξεχωρίζεις.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΟΧΙ ΞΕΝΑ

Εις αυτήν τήν ιδίαν στήλην εις τήν δ-
ποιόν έγω προχθές έρώναζα κατ' της ξε-
νομανίας και άνέφερα ως παράδειγμα τó
μπακλίτικόν έργον του Σούδερμαν που μου
έφερεν όλον τó βράδυ που τó ήκουα εις τήν
μύτην λαδωμένην ποδιά, ό ποιητής του
«Τάφου» Παλαμής σας είπεν «να γονα-
τάτε πάντα, ό έμπνευσμένος νέος της Έλ-
ληνικής γῆς!» έμπρός εις έναν άμαξάν
“Ένσελ και έμπρός εις ένα σακκατεμένον
πληθόγερον τόν όποϊον είδατε να πίπτη τó
καλοκάρι από τó «Μπακλίτικόν» της νέας
Σκηῆς.

Ό ποιητής του «Τάφου» εις τήν άρχήν του έ-
τους κατόρθωσε να συνουάση εις μιάν εύχην έν τῇ
Άκροπόλει μιάν ιδέαν νικημένην, νεκράν, ιδέαν
μουχλιασμένην τ' ύ παι ελθόντος αιδώος, ιδέαν άν-
τεθνικωτάτην, εύχόμενος και όσόμενος εις τó Πανελ-
λήνιον να έπικριτήση ή Ψυχολογική γλώσσα τήν ό-
ποιαν όρθός άποκαλεί «Σταχτοπούταν», και μιάν
ιδέαν βαδντάτην και έθνικωτάτην, μιάν ιδέαν ώ-
ραϊαν διά κάθε παρελθόν και διά κάθε μέλλον, ιδέαν
άληθώς άνατάνιαν μεγαλοήχησιν και μεγαλοκόρδου
Έλληνοσπιπιτού.

Μεταφράζω εις τήν γλώσσαν μου τήν κ υστερ-
νωρεμένην εύχην :

«Δέομαι . . . ένα άλλον άλθαθητάριον να άνοι-
χθῆ πρό των ματιών του σημερινού παιδιοῦ, του
αύριανού πολίτου.

Διδάσκαλος να γίνη ό Ποιητής».

Και όπως συνέβη από τα πρώτα μου σαλπί-
γματα—τά όποια άνεικόμισαν, όπως διάβου δόσκο-
λον να σηρθῆ και τούτα — αυτό εύχθησιν και έγω,
δι' αυτό, όταν μεταξό των εύχών των επιτελών και
ήμιτελών με τά όποια να νεοζώσῃ «τό γε νυν έχον
εύχομαι τῇ φίλῃ Πατρίδι»—και είναι νέος άνωρω-
πος αυτός που έγραψεν αυτό : «οι τίμησιν τήν εύ-
χην τ' ύ ποιητοῦ, έστάθην με έργος και άκουσα σκε-
δόν τήν φωνήν μου να επαναλαμβάνη άδελφωμένη
με τήν φωνήν του ποιητοῦ τήν ώραϊαν εύχην και
ηοσάσθην τήν ψυχάν μου σαν να οικόνη δισκο-
πότησιν εις τήν Ώραϊαν Ηέτην Ναού και να λέγη :

«Δέομαι Διδάσκαλος να γίνη ό Ποιητής».

Και δέν βλέπω διατί διδάσκαλος να μῆν είναι
πρώτος αυτός ό ποιητής Παλαμής.

LIBER NATURA CETARLIS

Και είναι. 'Αλλά δεν βλέπω διατί να είναι διδάσκαλος κακός. Και είναι. 'Αλλά δεν βλέπω διατί να είναι ηκιστά—έμένα μου άρξουν αυτά τα ξεράδια—ποιήτης όταν διδάσκει' και είναι.

Δεν έχω να πλεμίσω τον Ποιητήν διότι νομίζω άνόητον τον πόλεμον των ανθρώπων του παρόντος αιώνου. Διότι νομίζω, μαζί με κάθε άναγωγιστήν, θανατωτικόν τον πόλεμον έναντιόν άνεμομάχων και φαντασμάτων. Και είναι άνεμομάχοι και φαντάσματα, τὸ γνωρίζει πλέον ὁ καθείς, ὅλαι αὐτοὶ τοῦ παρελθόντος αἰώνου.

Δεν έχω να δμολήσω διά την «Σταχτοπούταν» διότι εἰς μίαν σοφίαν μελέτην τὴν ὅποιαν ἐπιλοπόνουσα περὶ γλώσσης—ἀφοῦ εἰνε ὅλοι σοφοὶ εἰς τὸν μακάριον τόπον ἴσως—δεν βλέπω τί μου λέει ἐμένα δια να μὴν εἶμαι σοφός—καὶ τὴν ὅποιαν ἐπιγράφω : «Ὁ Φόρος τοῦ Αἵματος εἰς τα γλωσσό-στια Σόνα»—εἶμαι ὑποχρεωμένος να κάμνω μόνος μου τὴν διαφήμισιν τῶν μεγάλων ἔργων μου ἔργων, διότι δὲν ἔχω καμμίαν ἑμπιστόσυνην εἰς τὴν συγχρόνον με ἢ ἀναστάσει καὶ ἔξω—δίδω ὅλα τὰ ἀπεράσθηρα τῶν μακρῶν καὶ ἡλιθίων μου προσπαθειῶν πρὸς δημιουργίαν τῶν τεχνικῶν ἔργων τὰ ὅποια ἐκείσιν τοῦ καθενὸς τὴν γλώσσαν καὶ ἐκκαθαίρουν ὁρατὰ τὸ ἐκθέσθαι τοῦ μαζοῦ, τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἀποδοχόμενα δια τὸ ζήτημα τὸ ὅποιον ὄν λουῖ κατ' ἐξὴν τῆς πᾶρ—ἂν καὶ μὴ χρειό-τεται ! Ἐγὼ τοῦ κατ' εὐθείαν μέσα εἰς τὴν Πόλιν, κατὰ τὸν ὄραον μὴ ἕλθον κίχρον Κοιρικουτομύ-αχης, ὑπερβαίνουσιν τὴν τρίτατον ἑρεθὸν σοφίαν τῶν π. σ. σ. σ. μόνων μου σοφῶν καὶ ἔχουν μίαν θανατομένη νῦν ἑρυθρασίαν ἣ ὅποια ἔχει μόνον τὸ ἐλαττώμα να κατὰ ἰσότητι τῶν κ. σ. σ. σ. διότι ἐλθόντων πρὸ πολλῶν εἰς τὸν δασκάλου μὴν. Δὲν ἔρχομαι οὔτε να ἐνοχλήσω τον Ποιητήν διότι τοῦ ἔγω μὴν ὑπερβαίνω ἕρωτην καὶ ἄδυναμίας. Ἐρχομαι ἴσον να εἶπα ὅτι αὐτοῖς μὴν ἰσότητα παρε-χόμενος καὶ ἣ ὅποια κατὰ εἶναι να διλλευκανθῆ καὶ διχθέντες ἄλλο τι πρέπει να διαβίῃ ὁ συγγρα-φείας καὶ ἄλλο τι π. π. π. να διαβίουν οἱ ἀλλοίαν-τικῶν καὶ καστοικῶν νεοὶ τῆς ἰσότητος ἀφίκομεν να γωνοζόμεν περὶ ἡμᾶς, ἀφοῦ θέλομεν καὶ πιστεῖν να ἐξέσωμ να τοὺς διδάσκωμεν. Τὸ εἶναι ἐν-τελέω διαφωτισμῶν ἀπὸ τί ἄλλο. Ἄλλο τί πρέπει να διαβίῃ ὁ συγγραφεὺς καὶ ἄλλο τί χρειάζονται εἰς κοινὴν ἰσότητα των πραγμάτων καὶ οἱ Πολύω-σμίαι των ἑρημίων. Ἄλλο τί χρειάζεται ὁ συγ-γραφεὺς να εὐφρῆ, να ἰσθῆ, να πῆ καὶ ἄλλο τί οἱ ὑπερβαίνουσι τὴν ἀφίκομεν καὶ οἱ μεγάλοι ἐδδο-μὴ πρῶτοι τῆς ὁσφ. Σταθῆς καὶ ἑρημῶν οἱ ὅποιοι π. π. π. τῶν τῶν π. π. π. ἰσότητας καὶ μόνον. Ἄλλο τί χρειάζεται ὁ συγγραφεὺς καὶ ἄλλο τί πρέπει να ἰσθῆ, να διαβίῃ, να ἀποία εἶναι κοινὸν τῆς κοι-ταρίας καὶ τῆς ἀναταξίτης τοῦ ἰδικῶ μου, μὴ νύσως τῆς προσηγορίας ἀραθείς τῆς ἰδικῆς μου, μὴ κοινωτῆ τῆς μου λῆς τῆς ἰδικῆς μου, εἶναι ἕθνος σῆα ἐκσπῆσιν ὅταν τὸ ἰδικῶ μου. Κάθε πρᾶγμα εἶναι καὶ κατὸν καὶ κατῶν. Καὶ τὸ ἀριστέρον των πραγμάτων δυνατόν να εἶναι εἰργαστικόν διὰ τὸν εἶναι καὶ κοινὸν διὰ τὴν ἄλλων. Καὶ ὅτι τονώνει καὶ ἑμψνεί εἶναι Παλαιῶν, δυνατόν να ἀποκοιμίζη καὶ καὶ ἀποδοχόμεν ἕνα κοινὸτατον ὄντων

Ὅχι νεοὶ καὶ γέροι καὶ ἄνδρες καὶ παιδιὰ Ὅπως να ὁ γέρος πρὸς εἶδοτε να πῆσιν ἀπὸ τὸ «Μπαζκόνη» τῆς Νέης Σκηνῆς δὲν σῆς ἀνελεῖ εἰς τίπ τε. Τίπ-ποτε. Τίπποτε δὲν ἔρπνεί ἡ ἀνάγεια τῶν ὄρων ἰσός διαπαιτῶμεν ἑραθῆς καὶ κανένας οὐζῆς καὶ κανένας ἔνωση καὶ κανένας Χένωελ. Ὅμοιοι ὅτι δὲν γνωρίζω τὸν ἡμαθῆν ἔνωση, γνωρίζω μόνον τὸν Κάτωικαν. Καὶ δὲν φαντάζομαι εἰς τί δύναται να ἀφελήσῃ ὁ Κάτωικας τὴν Γερμανικήν φιλολογίαν διὰ να ἐνοησῶ τί θὰ ἀφελήσῃ τὴν ἑλλ. ὁ Χένωελ. Ὅχι! κανένας ἡμαθῆς, καὶ κανένας οὐζῆς, καὶ κανένας ἀκοι διούης, καὶ κανένας σῆσμο μπαζκόνη, καὶ κανένας ἡμαθῶστατο καὶ κανένα θουστῆσιον καὶ κανένα χάνι δὲν σῆς διδάσκει τίποτε, καὶ ὄν σῆς ἑμπνεί ποτέ τίποτε—ὅπως δὲν ἐνέπνευσε τίπ τε τὸσα ἔτι τώρα ἐκείνοτε ποῦ ἔλεπτε να ἑμπνεύσῃ πρῶτους, δηλαδὴ τοὺς συναγελαζόμενος καὶ κορυθαντίζοντας με τὸ Ἴταλικόν καὶ Γαλλικόν καὶ Γερμανικόν πνεῦμα. Καὶ ἀνέκρῆνο δὲν ἐνέπνευσε αὐτοὺς, σῆς οἱ ἄλλοι τρα-τιάτε τὸν δρόμν σας.

Καὶ ἀντὶ να γίνετε τὴν ὄραν τῆς ζωῆς σας ὅπως τὸσοι γέροι καὶ τὸσοι νεοὶ οἱ ὅποιοι ἀπεμ-ράνωσι ν καὶ ἐξάφρασαν τὴν πηγὴν τῆς ψυχῆς των καὶ τῆς δυνάμεις των πρὸς δημιουργίαν, εἰσπνέοντες μόνον αὐτὰ τα ἐκπνευστικῶν πνεύματῶν τα ὅποια τοὺς κρατοῦν γλωσσόφωμισμένους καὶ ἀκοιμαχοῦντας δει-νότηα. πιστωθῆσθε να κητῆτε τὴν δουλειά σας καὶ τουλάχιστον να ἐρωτεύεσθε κατένα ὅραον εἰ-κόπεδον τοῦ πλάνου. Καὶ ἂν θέλετε πράγματι να καὶ πωθῆτε τὴ καὶ να ἑμπνευθῆτε τι ἀπὸ τὴν Γερ-μανίαν, ἀντὶ να περιμῆντε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ βρα-ομένα με βρωμερὰ λαδίμ Γερμανικὰ λῆχανα με σῆσμο ζουκνίκα τὰ ὅπ. ἰα δὲν χωνεῖτε τὸ λεπτὸ σας στο-μάχι καὶ τὰ ὅποια ἔρωσαν ψόβια τὸσα σῆγγχρον

Ἄπὸ τὸν ὄρχο ἐπράθηξε καὶ ἀνέμεσε ἀπ' τὰ βᾶτα Ἄργᾶ, σὰ σὲ ὕπνο, μπλίνοντας στὴ λίμνη ὡς με τὸ γόνου, Ἐστᾶθησε μαρμάρινο ξανοίγοντας τὴ στράτα, Ἐὶν ἄρχιζε στὰ κρῶσταλλα νερὰ τῆς νὰ πηγῶνι.

Καὶ ὅταν μὲς σ' ὕπνοκασατο ἀπ' τὰ δεντῶ ἡ γαλῆνη, Παράδωκε τοῦ ὄνειρου τῆς τὸν πόθο στὸν ἄγερν Καὶ ἄπλωσε δίχτυα μαγκικὰ στὸ πόδια σου ἡ σελῆνη, Ἐκείδ, ἀλκαρίστησε στὸ θρὸ ποῦ ἐργότανε ἀπὸ πέρα.

Καὶ ἂπ' τὰ ρουθῶνι καὶ πόνοντας ἄγερν τοῦ ὄλου μῦρπ Τὰ νεύρα σου ὅλα ἐκλόνησε ποῦ ἀνατᾶρχητὴ ἡ λίμνη Καὶ χῶθηκε τὸ μούγγρισμα στὴν ἔσυχη τριγύρω Ἐὶν ὅλοι τῶν θεῶν οἱ ἀλοῖι καὶ τῶν Νερατῶν οἱ ὕμοι!

Ἄγγελος Σικελιανός

τοῖσθια τὰ ὅποια θὰ ἐτραγουδοῦσαν ἄνετα εἰς ὄλιν τῆς τὴν ζωὴν τὸ φυσικόν τους τραγοῦδι, εἶνε προ-τιμότερον να μᾶθετε ὅτι ἡ Γερμανία παρᾶγει ἕνα ὄραϊότατον κρᾶσι τὸ ὅποῖον λέγεται Liebfraumilch, ὅπερ ἐστὶ μετρημνευόμενον, κατὰ τὸ ἔκτον ἐδδοχίον τῆς Παλαϊῆς Γραφίης, ἐκδοῖσι τὸν πατρίων—Ἐρως, γυναικα, γάλα—δὲν ὑπάρχει, ἑμπνευσμένος νεοὶ γερ-μανιαν πρῶτον, τὸ ὅπ. ἰον να μὴ μωρίζη ζουκνίκα ἢ λᾶχανο ἢ γάλα, καὶ δὲν ὑπάρχει Γερμανῶς συγ-γραφεὺς εἶτε Coelle εἶτε Heine ὁ ὅποιος ὅσον καὶ ἂν διακρίνεται καὶ βαπίζη καὶ ἀγωνίζεται να ἐξεβάλῃ τὴν Γερμανικήν κακομοιριά, προστιγᾶλ, πρῶτα, να μὴν ἀδελφώσῃ κάθε στήνον με μὴν κοιταζάτῃ σῆσμο χελιδνας, με ἡρώμα τεγανντῆς πατῆρας—τῆ ἀλλι-θεῖα θανατῶσιν προῖον—διότι δὲν τὸ κατασκεύασαν οἱ οὐ φοῖ.—Ζητήσατε λοιπὸν, ἑμπνευσμένοι νεοὶ θε-οῖσθια, ἀπὸ τοὺς ἐδδ ἀναπακρῆτικῶ καὶ πρῶσθετε τοῦ Γερμανικοῦ οἰνοπνεύματι εἰς ἀλλογίλας να σῆς ἐνοσῶζῶμεν—εὐκολώτατα λαθρομπορικῶς—ἀπὸ τὸ κρᾶσι αὐτό, καὶ ἀγὼρασε ὄραιο μὴν ἄγροι μίαν φιάλιν—καὶ ἔπειθῆ εἶνε ποῦ ἀκρίθον γόητες τοῦ πατέρα σου ὅτι ἐπαθετε περιπνευσμίαν καὶ πληρῶ-νεις ἰατροῦς καὶ χρειάζεσθαι ἡνεζῆες—παράλαβε μίαν κόρη—χῆριν ἐμψνημῶ—ἡ ὅποια ὄποσδύποτε να μὴν εἶνε ποῦ παλαιὰ γίδα καὶ πῆγαῖνε ἕνα ἡλιόφωρον προῖον—κάθε προῖον εἶνε ὄραιον εἰς τὸν τό-πον σου—να λουσῆς εἰς ἑλλενικὰ νᾶματα τὰ ὅποια ἐπικαλεῖται ὁ Παπαμιστριώτης καὶ τὰ ὅποια δὲν ἐπισκᾶπτεται ποτέ. Τα πάτρια αὐτὰ νᾶματα με τα ὅποια σῆς ἑσθίει ὁ κάθε Παπαδαμῶνιης, εἶνε πᾶντοῖ ὅπου κατεβαῖται μᾶλιστα ὁ λόφος καὶ πρῶ-ταεῖ τὸ χροιστόμενν κῆμα τὰ λαρὰ σου ποδία. Κάθω ἐκεῖ καὶ βλέπε, καὶ ἀρῶζου καὶ ἰαρήνον καὶ φίλει τὸ ὄβιν εἰς τὸν ἡλιον καὶ ἔλε το να θουπῆθῃ ὄραια τὸν νοτιατον μυελόν. Καὶ πῆνε, πῆνε Liebfraumilch καὶ δόξαζε τὴν μεγάλην μαντοφόρον Γερμα-νίαν καὶ θὰ με θυμηθῆς.

Ἄλλὰ καὶ μελέτα τὴν πλάτην τοῦ λόφου, τὴν κοιλίαν τῆς ἀκτῆς, τὸ μέτωπον τοῦ βουνοῦ, μελέτα τας κομψίλας τῆς κόρης εἰς τὸν ἡλιον, τὰ μάτια, τὰ χεῖρη, κάθε ἄνθος, κάθε ἀκτῖνα, κάθε ἄχρον. Ἐὶν δὲν σῆς ἀνεθῆ εἰς τὰ χεῖρη κανένα εἰμῶροθ ποίημα, βεβαίως δὲν θὰ σοῦ ἀνεθῆ ἡ χολῆ καὶ δὲν θὰ σοῦ κτρινίσουσι τὰ μάτια καὶ δὲν θὰ ἐνοχλήθῃ τὸν πλῆσιον σου καὶ δὲν θὰ τὸν πατίζεις χολῆν.

Κατακαῦμένο μου παιδί, εἰς τὸν τόπον ὅπου ὁ Μιστριώτης σῆσι τὴν Καμῆλιν τῆς ἑλλ. Σοφίης καὶ ὁ Δαμῆργης τὸ Κάβρο τὸν Πατρίων καὶ ὁ Ψυχῆρης τὴν Ἀρκοῦδα τοῦ Ἄραου, ἂν δὲν ἑμπνευθῆς ὄραια ποιήματα τοῦλάχιστον θὰ ἔχης να διηγήσῃαι γελοιο-μοῦμενος ἀπὸ τὰ δεκαοκτῶ, εἰς τα δημόσια Πρατα-νεῖα καὶ παιζῶν τὸ κομῶλογοῖ ποῦ σοῦ ἕρουν ἐλλᾶ-βεῖς προσκυνταῖ τοῦ Παρνασσῶ ἀπὸ τὸν ἅγιον Τά-φον, ὅτι ἐπᾶρασε καὶ οἱ μίαν ὄραϊαν ἡμέραν εἰς τὴν ζωὴν σου, καὶ θὰ κάθεσαι ἡδυχος καὶ θὰ ἀφίνης καὶ τὸν κόσμον ἡδυχον.

Καὶ ἴσως, ἔαν τὸ κάμνεις τακτικὰ καὶ εἰμορψα, σπικωθῆ καμμία ἄκρα ἀπὸ τα ὄραια χῶματα καὶ κινίσῃ τὸν κάθε Δαμῆργη σας, τὸν κάθε Μιστριώ-την σας, πρὸς τὴν ζωὴν καὶ πάρ. τν καὶ αὐτοὶ οἱ νεογέροντες καὶ οἱ γεροντονέοι ἀπὸ μίαν Ἀγτιόπην ἢ Καδιόπην ἢ Νερατῆ ἔλαν φοντωτῆν να τοὺς περιποιηθῇ τὸν νοτιατον μυελόν καὶ σοῦ δώσουν πρῶτα αὐτοὶ ποιήματα καὶ πάτρια, καὶ Ἰδανικά, δια να ἔχης κατὶ να μωρισθῆς ἔπειτα καὶ σῆ. Διότι, χλω-ροῖ μου νεοὶ καὶ γέροι ἕρηοῖ, ὁ νοτιατος μυελός εἶνε καὶ πῆσα πηγὴ ἀληθείας, καλλονης, Σοφίης, καὶ ἡλῆ ἡ Σοφία τοῦ Σολωμῶντος εἶνε ἰὸ να περιπ-θεσθε αὐτόν ὅσον δύνασθε περισσότερον, φθάνει μόνον να μὴν τὸν ὄθεῖτε εἰς τὸν χορὸν ἑμπνευσμένοι νεοὶ τῆς ἑλλ. γῆς! συνηθῆσατε ἀπὸ μικροὶ να κητῆτε να ἀρᾶπᾶτε ὅσκα τα να τραγοῦθετε ὅπως σῆς καθεβῆ τὴν τριγύρω σας ἰδικῆν σας ζωὴν. Συνηθί-σθε ἀπὸ μικροὶ τὴν κάθε Ἰδανικότητα, τὴν κάθε πραγματικότητα να μὴν τὴν ἐνοσῶζῶμετε εἰς τὸ γέρικον ρυπαρὸν κουφᾶρι κανενὸς μπασκῆλν, ἡμαθῆ ἢ σκουπιδιῶν, να μὴν τὴν κλέτετε εἰς κανένα βουστᾶ-

σιον καὶ ἡμαθῶστασιον καὶ να φεύγετε εἰς τα τέσσερα κλείοντες τὴν μῦτην σας ὅταν κανεὶς ὑψιπέτης ποιητής καὶ χαμηλοφᾶγος μπουρμπουλας σῆς ἀπλώ-νη ἔπάνω εἰς τὴν σκηνὴν κοπρῶν δια να ἀρω-ματίσῃ τὸ ἔργον τοῦ Τοῦστόη δια να σῆς μεταδῶσῃ τα ὑπέριτα οἶγν τῆς ἀλογίλας.

Συνηθῆσατε, ὁ ἑμπνευσμένος νεοὶ τῆς ἑλλ. γῆς! ἀπὸ μικροὶ ὅλα σας τα ἰνδάματα να τὰ ἐνο-σῶζῶμετε εἰς ὄραϊότατα σώματα καὶ ὅλας τας τρα-γικώτητας εἰς ὑψηλὰ καὶ ὑπῆροχα ὄντα, ἀνασκηόνον-τες κοινωνίαν, ἀνθρώπου ψυχῆν, πρὸς κατὶ τι ὑψη-λότερον καὶ εὐγενέστερον.

ΠΕΡ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Σιωπή! Δὲν πρέπει κανεὶς να μιλή γιὰ τοὺς φίλους: ἄλλως προδίδει με τῆς λέξεις τὸ αἰσθημα τῆς φιλίας!

Δὲν θὰ κατορθῶσῃ κανεὶς να τὸν ὑποδεχθῇ τὸ πλῆθος με ἰσωνῶ, πρῶτοῦ μῆ πῆσιν πῆλιν καθάλα σὲ γαῖδουρι.

Στὴ ὄψη κίνε: περισσότερον ζῆσθ, ἀπὸ ὅση φαντά-ζονται γενικῶς στοὺς κᾶμποι, πρὸ πάντων τῶν γεμῶν. Ὅ σκεπτόμενος, μορεῖ να βῆ τὶ συμβολίσει αὐτό.

Ἄνθρωπος! Τί εἶναι ἡ μακρότης τοῦ μακροδου-τέρου ἀνθρώπου συγκρινόμενη πρὸς τὴν μακρότητα τοῦ ταπεινοτέρου ὅσταν ἐν τῷ κόσμῳ, τῆ οὔσει, θεωρεῖται ὡς ἀπύθροπος!

Νᾶ ἕνας ἄρως ὁ ὅποιος δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο πρᾶξ να σῆσθ τὸ ζῆδρον ἔταν οἱ κροσῆ ἡσαν ὄραοι! Καὶ αὐτὸ σῆς κρῖνεται μακρὸ πρῆγμα: Ἰὲτες λοιπὸν τὸ δει-δρον τοῦ ἔτασε.

Ἔθωσ σῆν ἄνδρες! λέγουσ καὶ γυναικες! ἄρελῆς πᾶν γυναικα» λέγουσ οἱ ἄνδρες! Ἡ ἡλιθιότης εἶναι στὴ κο-ναίκα τὸ λιγότερον γυναικῶν.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Τῆς ὄψης σου γελοῦσαν τὰ τριαντάφυλλα Καὶ ἔσπρῶπεκα τὸ γέλιος τους πῆε λουλούδι Ἄντιρῶγεν ἀγῆ τὸ χμαγελῆσ σου Καὶ τῶν πουλιῶν ἐξόπνικε τὸ τραγοῦδι.
Ἄξερνα! κρῖνε τὰ τριαντάφυλλα Σποῖζουσ τῆ στεγνῆ ὄραρορῆ σου Καὶ θῶνετε ἔσκιος βῆβῆς κυρορισσῶν Ἄχ τὴν κρῖνθῶκη τῆς λωγασαῖ σου.
Μὲ τὰ λουλούδια δὲν τὸ μῆθωνε Στου Ἠλιου τὸ φῶς γέλιος γελᾶνε Καὶ τὰ πουλιὰ τὸ αἶθονο τραγοῦδι τους, Χτίζοντας τὴ φωνῆὰ τους κελιδᾶνε.
Πέτρος Ἀρόνας

Δεκαπενθήμερον ἐπιστημονικόν καὶ καλ-λιτεχνικὸν περιοδικὸν Ἰδρυταὶ: Γ. ΑΣΙΩΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. ἐτησία Δρ. 10 Εἰς τὴν «Κριτικῆν»
» ἐξάμηνος » 6 «Δυναστεύονται οἱ καλ-
» τριμηνος » 4 «λίτεροι λόγοι καὶ ἐπι-
» » » » » » » » » » » » » » » » » » »
Διὰ τὸ ἐξωτερικόν Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν:
Συνδρ. ἐτησία φρ. χρ. 18 Διεύθυνσις ἑλληνικῆς Ἄθηνας
» ἐξάμηνος » 6 Ἡ Ὅδὸς Ἀγ. Κωνσταντῶνου 21
Ἡ «Κριτικὴ» εἶνε τὸ εὐθινοότερον τῶν
μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πω-λῶνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐδμηγορίδων καὶ εἰς τὰ κίθσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνι-κῆς Τροπέρης καὶ Βουλῆς.

ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 30 Ιανουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΔΩΡΕΑ

Εθνικὴ δὲν ἔγινεν ἀκόμη καὶ τὴν περιμένον τόσον κυριό! μὴ εἶπε προχθὲς τὸ πρῶτ' ὁ κ. Ίερεμίας, ἀφοῦ καταβρόχθισε προηγουμένως ἕνα πατριωτικώτατον ἀρθρον κάποιου κ. Πατριώτη, συνικτείνοντος εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς κινδυνευούσης Μακεδονίας.

— Καὶ ἡ δωρεὰ αὐτῆ, κ. Ίερεμία; τὸν ἐρώ-
τησάμι.

— Τιποτένια πράγματα! νὰ βοεθῇ ἕνας ὁμογενὴς πῶ νὰ δωροδογήσῃ ἐπὶ ἔθνος χίλια φίμωτρα καὶ χίλια ζευγάρια γάντια σιδερένια! Αὐτὰ εἶναι ὅλον! Ἀκοιδῶ δὲν θὰ κοτίσουν, εἶνε ὅμως ἀπαραίτητα, στὰς σημερινὰς μά-
λιστα κρισίμοις περὶ τὴν Μακεδονίαν.

Ὁ σφιχτοὶς πρεσβύτερος μιλοῦσε σοβα-
ρότατα, γὰ' αὐτὸ κα' ἐγὼ μὲ ὄζον τὴν διαθέ-
θεσιν πρὸς εἶχα νὰ γελῶσω, ἄρχισα νὰ παίρνω
στά σφύρα τὰ λόγια του.

— Καὶ τὰ φίμωτρα αὐτά;

— Νὰ σοῦ πῶ! Πόσοι εἶναι αὐτοὶ ποῦ
ἐπιφοβέρον ἀπὸ ἀκαταρχετον Μακεδονικὴν
λογοφορίαν; Πέντε; ἕξ; ἑπτά; "Ἐστὼ καὶ
χίλια. Τὸ βισμυθίων κατὰ τῆς λογοφορίας
αὐτῆς δὲν ἐνεργεῖ! Ἔνα φίμωτρον λοιπὸν ἐπὶ
στόμα καὶ ἡ Μακεδονία σώζεται! Σοῦ τὸ ὑπό-
σχουμαι!

— Καλὰ! Ἀλλὰ τὰ σιδερένια γάντια;

— Αὐτὰ γὰ τοὺς ἀσθενεῖς τῆς δευτέρας
κατηγορίας, τοὺς ἐκδιουλοῦντας τὴν Μακεδο-
νικὴν λογοφορίαν τῶν διὰ τῆς πέννης! "Ἐνα
ζευγάρι γάντια σιδερένια ἐπὶ χέρια τους καὶ
ὅλα τελεσιόνοιν ἀμέσως!...

Καὶ ὁ κ. Ίερεμίας κινδὸν μελαγχολικῶς
τὴν κεφαλὴν του ἐπρόσθεσε:

— Κοίμη ἐπὶ ἀσπῆτα ποῦ πετᾷ ἡ κυρία
Συγγροῦ δεξιῇ κα' ἀριστερῇ γὰ χίλια διὰ
δευτέρας ἀνάγκης πράγματα! Ἀντὶ νὰ ἰδρῶ-
σῃ νοσοκομεῖον μεταδοτικῶν νοσημάτων, δὲν
ἀγορίζει τὰ φίμωτρα καὶ τὰ γάντια, ἢ δὲν
ἰδρῶσει τοῦλάχιστον ἕνα νοσοκομεῖον τοῦ με-
ταδοτικῆς λογοπατριωτισμοῦ;

ΕΞΕΤΙΝΑΧΘΗ

ἀνηλεῶς ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας μέσα στὰς στή-
λας τῆς «Πρωίας» ἢ χωριστὴ Κυβέρνησις τοῦ κ.
Ζαΐμη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπου-
ροῦ τῶν Ἑσωτερικῶν κ. Τριανταφυλλάκου.

Αἱ ἐκλογικαὶ ἐπερβάσεις, γρησται ὅλοι καὶ αὐ-
θεντικώταται, κατὰ ἑκατοντάδας ἀναφέρονται, ἐπὶ
ἐπιστῆμων ἐγγράφων στηρίζομενοι ὅλοι, ἀπορεῖ
δὲ κανεὶς καὶ ἐξίσταται πῶς ὁ κ. Τριανταφυλλά-
κος, κατόπιν τῶσων τεραστίων ἐκλογικῶν δυνάμεων
ποῦ διέθεσε, κατόρθωσε νὰ βγῇ βουλευτής, μόνον
ἀπὸ τὴν Μαντινειακὴν, καὶ ὄχι ἀπὸ ὅλας ταυτοχρό-
νως τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ κ. Τριανταφυλλάκος—κατὰ τὰ δοκούμενα
τῆς «Πρωίας» πάντοτε—διώρισε, ἔπαυσε, μετέθεσε
καὶ προήγαγε πεντακισχιλίους περίπου ἐκλογεῖς
τῆς Μαντινειακῆς, διότι τόσοι μόνον εἶνε ἐγγεγραμ-
μένοι εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους. Λέγεται
μάλιστά—ἀλλ' αὐτὸ εἶνε κάπως ἀπίστευτον—ὅτι
ἐπάνω πρὸς τοὺς διώρισε καὶ μερικοὺς... πεθῆ-
μένους, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχαν σβεσθῆ ἀπὸ τοὺς κατα-
λόγους!

Τί χρηστότης, ἀλλήθεια!

ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑ

διακοσίων περίπου χιλιάδων δραχμῶν ἀφένεν ὁ
περυσίνος προϋπολογισμός, κατὰ τὴν προχθεσί-
νῃν « ἑστίαν »

Εὐχάριστον φαίνομενον αὐτὸ, δὲν τὸ ἀνοῦ-
μεθα. φρονοῦμεν ὅμως ὅτι τὸ περιόδευμα αὐτὸ,
δὲν ἀνήκει ἐπὶ ἔθνος, ἀλλὰ εἰς τοὺς μετοχούς τῆς
Κυβερνήσεως καὶ δ' αὐτοὺς πρόπει νὰ διανεμηθῆ.
ὅπως γίνεται εἰς ὅλας τὰς ἐταιρίας καὶ εἰς ὅλας
τὰς Τραπεζὰς τοῦ κόσμου.

Μετοχοὶ δὲ τῆς Κυβερνήσεως εἶναι οἱ βου-
λειταί, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἄν ἐξη-
τοῦσαν περισσότερο ρουδότητα, ὁ προϋπολογισμός
τοῦ περιόδεμου ἔτους ὄχι μόνον περιόδευμα δὲν
θὰ παρουσίαιεν, ἀλλὰ θὰ ἔκλειε καὶ μ' ἔλλειμμα.
Οἰκονομίας λοιπὸν ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι, ἄς
μοιρασθῶν τώρα καὶ τὰ κέρδη. τοῖς ἀνάκουν.

ΩΡΑΙΑ

τὰ εἶπεν ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν. Συστά-
σεις βουλευτῶν δὲν θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν γὰ τὸν διο-
ρισμὸν καὶ τὰς μεταθέσεις ἀπυρόμων. Πᾶ συμφο-
λευθῆ, μόνον τὴν ὑπηρεσίαν. Καὶ τὰς συστάσεις ὅθ
τὰς πετάξῃ στο καλάθῳ τῶν ἀχρηστών.

Ὡραία τὰ εἶπε. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φωτίσῃ τώρα
καὶ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ ὁραία, διότι τί τὰ θέλετε εἰς
τὴν νεοελληνικὴν πολιτείαν μεταξὺ λόγων καὶ ἐρ-
γον πολλὰ πέλει.

ΕΡΩΣ

εἶνε ὁ ὄσκημος τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄστρα καὶ μποῦμ!
μὴ κομπουριὰ καὶ πᾶρ' τον κάτω τὸν ἀμύστακα αὐτὸ
χεῖρα τοῦ νεκροταφείου.

Σ' αὐτὸ φταίει ὁ Οὐγκῶ.—Πῶς; Ἄν ὁ Μάριος δὲν
ἔγραφε πρὸς τὴν Τίτικαν τὸν φαρμακονισμὸν αὐτὸν, ὁ ὅποιος
τίποτε ἀπολύτως δὲν λέγει, ἀλλὰ τῆς ἔγραφε ἀπλού-
στατα καὶ φρικώστατα ὅτι ἔρωσ εἶνε ἡ προσκόλλησις
τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν ζωὴν, ὅθ οἱ ἔμυαλοι νεκρῶσαι
ποῦ ἐνεσοῦν νὰ πικίζον ἐπὶ θεῖατρο τῆς ζωῆς, ἐν γαλοιο-
γραφίᾳ πάντοτε, ἐπὶ τοὺς Μάριους καὶ τοὺς Βερθέρους, δὲν
ἔξερναν πρὸς χεῖρα τους τὸ πιστόλι, ὅταν τοὺς ἐπρόδιδεν
ἐκείνη, ἀλλὰ θὰ πύργωναν νὰ κλῶσιν μὴν γενναϊότητην
ψυχρολοῦσιν καὶ θὰ προσπιθούσαν νὰ βάλουν ἄλλην Τι-
τίκαν, πτῆν κενουθεῖσαν θῆσιν τῆς καρδίας των!

Ἐνέμικται:

Η ΚΛΩΣΤΗ ΕΣΤΡΙΦΤΗΚΕ

ἐπιγράφεται τὸ μονόπρακτον, κωμῶν, δραμα-
τάκι τοῦ Benedetti, τὸ ὅποιον ὁ «Νουμάς» θὰ
ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύῃ ἀπὸ τὸ φύλλον τῆς Κυ-
ριακῆς.

Εἶναι γραμμένο γὰ νὰ παίζεται ἐν σαλό-
νια, γι' αὐτὸ καὶ ἡ δημοσίευσίς του τώρα τίς
Ἄποκρητῆς εἶνε κάπως ἐπίκαιρος.

"Ἐνας ἀτυχὴς ἔρωσ, μία σκληρὰ ἐγκατάλει-
ψις εἶνε τὸ θέμα του. Καὶ ὅμως εἶνε παρα-
πολὺ ἐνδιαφέρον ἀφοῦ ἐγράφη ἀπὸ τὸν Bene-
detti, ὁ ὅποιος μὲ τὴν πρωτότυπον φέρμα του
καὶ μὲ τὴν βελουδένιαν φράσιν του ζωντανεῖται
καὶ τὰ ἀπλοῦστερα καὶ κοινότερα θέματα.

Ἡ μετάφρασις ἐφίλοστεχνήθη ἀπὸ τὸν κ.
Κώσταν Καιροφύλα, τὸν μεταφραστὴν τοῦ
«Ὀνειροῦ τῆς φθινοπωρινῆς ἑσπέρας» ποῦ ἔδη-
μσιεύσαμεν ἐπὶ πρῶτα φύλλον τοῦ «Νουμά».

ΚΑΠΟΙΟΣ

ἐδιάβασε ὅτι ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος δημοσιεύεται
στὴν Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως ἡ διαδήλωσις τοῦ
Ἐλεγκτ. Συνεδρίου εἰς τὴν ἑποῖαν σημειοῦνται αἱ
διατεθειμέναι πιστώσεις τῶν διαφόρων ὑπουργείων
τῆς χρήσεως τοῦ 1901.

— Τί διάβολο! ἐρόναζε. Ἄρχισε καὶ ἡ Ἐφη-
μερίς τῆς Κυβερνήσεως νὰ δημοσιεύῃ διαδηλώσεις;
Κ' ἐπρόσθεσε φιλοσοφικώτατα.

— Εἶχαν δικαίον καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ἐλεγκτ.
Συνεδρίου νὰ κλῶσιν διαδήλωσιν, ἀφοῦ ἡ Κυβέρ-
νησις ἀπειλεῖ νὰ τοὺς ἐλαττώσῃ τὰς θέσεις τῶν
λογιστῶν!

"Απαίσιον τὸ καλαμποῦρι, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἰδι-
κὸν μας. Ἄνῃκει αὐτόστιο ἐπὶ Ἐλεγκτικὸν συνέ-
δριον καὶ ἐπὶ τὴν ρεασολογίαν τῶν ἐπιστῆμων ἐγ-
γράφων.

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ

διπλωματικὴ εἰδήσις τῶν τελευταίων ἡμερῶν, τὴν
ἑποῖαν μὲ μεγάλα στοιχεῖα ἐδημοσίευσαν ὅλοι σχε-
δὸν αἱ ἐφημερίδες, εἶνε ἡ ἀπόφασις τῶν κ.κ. Φοι-
τητῶν, διακινουθεῖσα ἀρμόδιως εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Οἱ σοιτηταὶ ὑπαίκοντες εἰς τὰς παραστάσεις
τῆς Κυβερνήσεως, ἀπεφάσισαν ν' ἀναβῶσιν τὸ ὑπὸ
τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Ἀρκουθῆ Μακεδονικὸν γεῦμα.
Καὶ τὼρα τὸ πολὺπλοκὸν αὐτὸ ζήτημα, τὸ ὅποιον
ἠπεῖλει τὴν διατήρησιν τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης,
ἐλύθη εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Τὼρα περιμένομεν καὶ τὴν Κιτρίνην βίβλον,
τὴν ἑποῖαν θὰ ἐκδόσῃ λίαν προσεγῶς ἡ Ἑλλ. Κυ-
βέρνησις διὰ νὰ μελετήσωμεν τὰ μεταξὺ τῶν δύο
ἐπικρατιῶν διακινουθέντα διπλωματικὰ ἔγγραφα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Η ΝΕΑ ΜΕ ΤΟΝ ΣΚΥΛΟΝ

Ἰστάθησαν ἐπάνω ἐπὶ χωματένιο πεζοδρόμιον,
τὸ ὑγρὸν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ὄσιν τῆς χειμωνιάτικης
ἀυγῆς, ἐνθὲ ἡ ἀσπερκαρῆ πέτρα ποῦ χωρίζει τὸ
πεζοδρόμιον ἀπὸ τὸ ἀνοικτογερωμώτερον χῶμα τοῦ
δρόμου φαίνεται μισοστεγνωμένη.

Ὁ ἥλιος, ὑψηλὰ καὶ ἀριστερὰ ἐπὶ βάθος, βγί-
ζει μισὴ τὴ μούρη του πίσω ἀπὸ ἕνα κακκώκιον,
σὴν περάστιο αὐτὸ τοῦ Πάσχα σύννεφο, καὶ ρίχνει
πονηρὰς ματιὰς—ἀχτινεῖς σ' ὄλη τὴν εἰκόνα: ἐπὶ
λερωμένο πράτινον τῶν τριῶν ριπιδίων τὰ ὅποια προ-
τείνει ἡ ἀόρατη γουρμαδικὴ ἐπᾶνω ἀπὸ τὸν χαμηλόν,
ὅσον ἐνάμισυ κορμὶ ἀνθρώπου, τοίχον—στά βλογι-
κομμένα κίτρινα ἑλίγοστὰ φύλλα κάποιου φυτοῦ ἐξω-
τικοῦ ποῦ ἔχει φύλλα σὴν μουριάς καὶ σπολίζει μ'
αὐτὰ τὴν τριγωνικὴν κορυφὴν τοῦ τοίχου—στῆς
πρασινοκίτρινης πηπύσεως τοῦ κισσοῦ ποῦ κρέμονται
χαμηλότερα—στὴν κόρη καὶ ἐπὶ τὸν σκύλον τῆς, ἐπὶ
πεζοδρόμιον καὶ ἐπὶ τὸν δρόμον.

Καὶ μόνον ὁ τοίχος, ὁ γδαρμένος καὶ ἄλλοτε μὲ
χρῶμα φάβας ἐκαμμένος τοίχος, ποῦ μόλις διακρίνε-
ται τὸ ἀσπερο ζωνάρι του, πλατὺ σὴν ζώνη πυροσβέ-
στου, ἐπὶ τὸ ὕψος τῆς μέσης ἀνθρώπου, μένει ἀφώτι-
στος ἐπὶ τὸν ἥλιο. Ἀφώτιστη μένει καὶ στενὴ λω-
ρίδα ἐπὶ τὴν ρίζα τοῦ τοίχου, βαθ. τερος τόνος ἐπὶ βα-
θύχρωμον πεζοδρόμιον.

Ἡ νέα, μὲ βαρὺ σοκολατῆ ρουστάνι τόσο κοντὸ
ὄσπε νὰ φαίνονται τὰ κίτρινα ὑψηλὰ μποττίνια
τῆς, μὲ ὁμοίχρωμον περιστῆθιον, ἔχει μισοκρυμμένα
τὸ ἰσχνὸν προσωπάκι τῆς ἐπὶ κατάστρα φτεράκια
ἐπὶ πολὺ φουσκωτοῦ λαιμοκίρκου, (ὄς θὰ τὸ
μετέφραζε τὸ τούρ-ντ-ε-κοῦ ὁ κ. Ἀλέξανδρος Φιλκ-
δελουῆς) καὶ τὰ καστανοζάναθα μαλλιά τῆς ἐπὶ
μαῦρο βελουδένιο καπέλλο μὲ ἄσπρα φτεράκια ἐπί-

σης, και απλώνει ανοικτά από την μέση της το άριστερό της χέρι με το διπλό μανίκι της μάδας...

Το δεξί απορογαντωμένο χέρι κρατεί την άκρη της νικελίνης αλυσιδίτσας, την οποίαν τεντώνει ο σκύλος...

Και ενώ οι δύο άκραι του τούρ-ντε-κού παίρνουν υπό την πνοήν του ανέμου την διεύθυνσιν του μανσόν...

ΖΗΝΩΝ—ΦΑΛΚΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Η ΑΡΧΙΜΑΖΕΤΤΑ

Αγαπητέ «Νουμά», Τό τελευταίον πάθημα του κ. Λεβίδου δεν είναι το...

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Επειτα μήπως δεν είμαι περισσότερο συγκεκλιμένη εγώ απ' αυτόν; Και αν με την σιωπήν αυτήν με λησμονήσῃ...

αν συνήλθε κατόπιν της ψυχρολουσίας εις μίαν τών τελευταίων ψηφοφοριών κατά την οποίαν εύρεθη...

Αλλ' ως έλθωμεν εις την τελευταίαν του παρακλισησίαν. Έφαντάσθη ότι εύρίσκειται εντός Έγγλέζικου περιβάλλοντος...

Ο κ. Λεβίδης ήθέλησε να βεβαιώσῃ με την ύπογραφήν του το πιστόν του χρωματισμού. Αλλ' εώρα γε την εξομολόγησιν...

Ίδιός σου Τρέχα-Γύρευε

ΔΙΑ ΤΟΝ ΤΡΟΥΦΙΕ

Κύριε Διευθυντά του «Νουμά», Μανθάνω — και χιρίσμαι υπερβολικά δι' αυτό— ότι μεταξύ τών πρώτων που έσπευσαν να έγγραφούν...

Μεθ' ύπολήψεως Τρίτων Απαγγελίδης.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΛΗΣΤΕΙΑ

Αγαπητέ «Νουμά», Αγόρασα χθές μίαν γραμματικήν του παιδιού μου, σαράντα άπάνω κάτω σελίδας εις ίσον, κ' επλήρωσα...

Αν ψηφισθῇ τό νομοσχέδιον περί μονοπωλίου τών διδακτικῶν βιβλίων και αν τά βιβλία πωλούνται από τους...

Συμφέροι λοιπόν η δέν συμφέροι: τό μονοπόλιον, τό όποϊόν θά είνε σάν νά 'πούμε νόμος άμυντικός κατά τῆς βιβλιοθησαύσεας;

Μήπως οι κ.κ. Αντιμονοπωλιακoi έχουν καμμίαν αντίρρησην;

Πρόθυμος φίλος Ένας πατέρας.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Α. Παπαγ. Βόλον. Ευχαριστούμεν δι' εύμενεις κρίσεις. Θα δημοσιευθῇ στο φύλλον τῆς Πέμπτης. — Χαιριτωμένο τό γράμμα σας, κ. Παράδοτε, αλλά ξεθυμασμένο πετά τό ζήτημα.

Φίλτατε Αγ. Θεο... χωρίς παύζαν. Είθετε πολύ παράξενοι σεις οι λόγοι και νομίζετε ότι οι τυπογράφοι πάντοτε σάς φταίνε.

Η ζωή είνε έκκερμεις τό όποϊόν ταλαντεύεται μεταξύ άλλους και άνίας, είπεν ο Σοπαγγάουερ, κ. Απελιπιόμενε.

ΑΝΘΩΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ "ΑΣΤΥ,, ΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΟΡΩΝ 10η—δουτά—σπόροι 2ηθινός παράδεισος ΡΙΘ. 20 ΟΛΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

βιβλία μου, όλα ζωογονούντα: από αυτόν, παντού νομίζω ότι βλέπω την μορφήν του να με παρατηρή με τό ωπαιυτικόν βλέμμα του.

Αδύνατον!... τία τοῦξάπαντήσω. Επ'ιπληξέ με αν βέλης... μάλλωσέ με' αλλά είναι ισχυρότερον από την θέλησίν μου.

Όρέσσης, Άλκυονίς!... τί όρσιον όνομα!... * * *

Ότελείωτε — έγγραφά. Χθές τό βράδυ όταν έξήλωμεν με την μες Πλαίηφερ έτόλμησα και ήγόρασα εν εικονογραφημένον δελτάριον...

Δέν ήθελα ούτε να έκτεθώ πολύ, να δείξω πολλήν σπουδήν—ο άνθρωπίνος έγωισμός βλέπει—οῦτε πάλιν να φανώ σχολαστική ή ψυχρά. Μικράν δύο τρία σχέδια, τό όποια έσχησα, και επί τέλους κατέληξα εις τό έξῆς άποτέλεσμα.

μολία μου; σήμεραν δλοι αι δεσποινίδες άνταλλάσσου δελτάριον με άγνωστους και κανείς δέν θά ήδύνατο να με κατηγορήσῃ.

Αφ' ου έτελείωτε υπέγραψα κάτωθεν τό μικρόν μου όνομα — Μυσωστίς. — Έσκέφθην ότι δέν ήξευρε τό όνομά μου και έπρεπε να τό μάθῃ...

Τώρα; Τώρα περιμένο πάλιν... Αλλά θά έμπορώ δά γε επ' άπειρον να κρύπτω αυτήν την ήλληλογραφίαν από την μαμά και τον θεόν;

Να τό είπω ξά γε; Αλλά τί να είπωι... ή μαμά θά με έπιπληξῃ... ο θεός θά με είνωνευθῇ... ο ποτέ... ποτέ...

(Ακολουθεί)